

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 30. априла 1881

Број 12.

„Стармали“ излази трипут месечно. Godишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Србину је то у души
У сватови да с' весели,
Да с младенци радост дели,
Да им свако добро жели.

С р о к о к о.

1.

Вино, хлебац, порција, —
Дедер ми то срочи!

Од вина се поји;
Од леба се гоји;
Од порције зноји.

Ето срочио сам.

2.

Манит, Бизмарк, Чакра, —
Дедер ми то срочи!

Манитоме секу кичу;
Бизмарк, хвали ракијку:
Чакра мрзи на критику.

Ето срочио сам.

3.

Змија, слога, Србија, —
Дедер ми то срочи!

Змија има много јаја;
На слогу се дигла граја;
У Србији сто партаја.

Ето срочио сам.

4.

Влада, „Стармал“, сиротиња, —
Дедер ми то срочи!

Влада, кажу, има срца;
Стармали је често зврца;
Сиротиња ипак грца.

Ето срочио сам.

5.

Један, други, трећи, —
Дедер ми то срочи!

Један воли шваљу;
Други воли праљу.
Трећи је у Даљу.

Ето срочио сам.

6.

Ђаво, мравак, поп, —
Ајде ми то срочи!

Ђаво пеца на тенани;
И мравак се од зла брани;
А поп се плébани.

Ето срочио сам.

(Ако буде општа жеља можемо и продужити.)

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Шетња по Новом Саду.

LXXIV.

Још се нисам од вуковарких сватова честито ни одморио, а већ ме позваше ономад на друго весеље — пред комисију што порез разрезује. Глава ми је још бучала од „многа лета“, а већ морадох да чујем многа — плаћања. Веће су захтеве мећали на мене него вуковарски тотор на кума сватовског. Што ћу ја да плаћам за „кандила“ кад „Стармали“ никоме не кади; и као год што је вуковарски тотор захтевао од кума да плати оне излишне воштанице, тако је и мени комисија цедила в о с а к. Комисија није ни узела у обзир, да је „Стармали“ добио у Београду три конкуренције — „Старог Домишљана“, „Ћосу“ и „Дар-мар“ — а то су преврнути зимски капути „Видела“, „Самоуправе“ и „Источка.“ „Но овоме је свему Бонту крив, јер „Видело“ је увидело, да су му патрони стари домишљани, „Самоуправа“ је увидела да је Бонтуов уговор врло ћосав посао, а „Исток“ предвиде унапред, да ће бити дар-мара и дар-немара. Само би, чини ми се, приличније било, да су „виделовци“ покренули лист „дар-мар“, јер они маре за (Бонтуов) дар. Сад би требало и други београдски листови да набаве себи тако исто „допнгенере“ у облику шаљивих листова. Тако би „Српске новине“ ваљало да покрену шаљив лист „Службеница“, (јер оне имају и онако свој службени део, који чиновницима службе раздаје); „Побратимство“ би могло назвати

свој нузгредни лист „Петарда“; „Радник“ би могао уређивати шаљив лист, који би се могао звати „Баба Пелагија“; „Отаџбина“, која при свој својој ваљаности не може да добије заслужени број претплатника, могла би дати своме листу наслов „Париске моде“, па би се бар женски свет боље заузео за ту страну ствар, кад неће за своју „отаџбину“ и т. д. А и поједини људи од уплива требало би да имају своје шаљиве органе. Не би се морали баш нови покретати, но узети од већ постојећих. Тако би Абердар могао узети „Видело“ за свој шаљиви орган, па да видите смеја! Бонту би могао узети „Розена“, за своје хумористично гласило; Кад би пак Бонту покренуо лист под насловом „10.000 дуката“, (за шаљив лист доликује сваки наслов) а Пирџанац под насловом „Да“, па кад би се нешто ти људи са својим листовима мећали, онда би морао Бонту узети од Пирџанца „Да“, а Пирџанац би узео од Бонтуа „10.000 дуката“. Ала би онда цветала српска журналистика. Ми уредници из Мађарске заиста би завидели колегама преко Саве; да, да, завидели би им.

И у опште ми новинари овде у Мађарској, особито ако смо српски новинари, имамо не само журналима и журналистама у Србији, него и иначе у свету, на многим чему да завидимо. Завидимо „Тајмеу“, што му је један број већи него наша читава година; завидимо „Гаргенлауби“, што има преко по милијона претплатника; завидимо „Недељном листу“, што може да излази и без претплатника.

П О Д Л И С Т А К.

В е ш а л а.

Као црне мисли, што им крила дала
Зелена авет освештаних зала
(И не знајућ' можда да је сродница шакала)
Купе се врале около вешала
— Око вешала.

Долазе старој млади у првиче;
Купе се да чују како правда сиче.
Хрле да виде како чудно ниче
Паклени цвет, —
Из једног греха како расту пет.

Купе се врале око вешала,
Да виде како блудња блудњи води,
Како се умље са безумљем сроди,
Да види призор, који њима годи,
— Њима само годи,
— Само њима годи.

Кад вешала видим
Што сам и сам човек, тога се стидим
— — — — —

Ху грозна справо! . . . па још са висина,
Сестро, — (можда мајко) нитроглицерина!

Хај гнушање моје кад би било јако
Да обоје сатре, сатре подједнако, —
Врати у пако!

(Врати у пако . . . а на место њино
Ја бих из раја лепши цветак скино;
Тај нека се сади, тај нека се прима
На пример свима;
Тај нека се гаји и с висина види,
Беснике застиди;
Тај нека буја, тај нека се шири,
Да место врале силазе лептири,
Ко год их види нека се сећа,
Да на земљи може бити
И рајскога цвећа.)

Ху грозна справо, које с' душом стидим!
— Ја склапам очи, ал те опет видим.
Ко с' све кости неког адског звера,
Окађене смрадом змија и аждера,
Дижеш се туди,
— Дижу те „људи“!
А ти ниси друго, него жиг на челу
Човечанству целу,

Ху грозна справо! — Па те јоште бране
Да си десна рука правде богодане.
Тако ли дакле? — То је ваша вера!?
Оно, на што ђаво безумнике тера,

Завидимо такође и публици у Србији што је стекла три шаљива листа; „Стармали“ би се радио, кад би обратно могао да стече три публике. Премда ако ћемо на што, он је већ стекао три публике, и то 1) једну публику, која га држи и плаћа, (то је најмањи део његове публике); 2) другу публику, која га је наручила на вересију (ово је већ већи део), и 3) трећу публику, која га не држи (ово је највећа публика, с којом се може поносити).

Аб.

Неком попи у Европи.

Хоћеш да ме исповедиш,
— Ја се кријем.
Хоћеш причест да ми дадеш,
Ја се смијем.

Хтео би ставит руку на мр,
— Не подносим;
А ти хоћеш да ме тешиш,
— Ја се згрозим.

Ти ми велиш. „Чедо моје!“
— Ја се јеким;
Хоћеш да ме благословиш,
— А ја бежим.

Заглушујем уши своје
Твојим речма.

(Да у слепој мржњи нечовечно раде)
— Зар то исто вама шапће анђо правде!!!

Ху грозна справо! — Наследије црно
Времена стари, која је огрн
Сотона мраком
Руком опаком.
Грешник стоји, па се мучеником сања, —
Можда би у њему, место очајања...
Али већ га дижу, — народ очи склања, —
А грешнику с' не да дана рад кајања.
Већ га правда стеже, стеже око врата:
Чује још целата
Како виче: „Вуци!“
— Ту свештеник стоји са крстом у руци.

Народ чује уздах — кроз кости му хучи.
— Шта тај народ мисли? — Шта тај народ учи?

О призоре адски човечија друшта!
Ал гле! — шта је оно — конопац попушта, —
Конопац попушта под теретом греха
И злочина враж'ег,
Под теретом нечовештва
Њиховог
— И вашег.

Конопац се кида, —

Ти се чудиш чуду томе,
— Ја још већма.

Велиш: „Христос слогу љуби!“
— Шкрипим зуби.

Питаш где је вера моја,
— Ти је уби!

Једна очајна овчица.

Колегијалне жеље.

Познато је сваком (који је чуо) да ће се Београд моћи скоро похвалити са четир хумористична листа.

Кад се који нов лист покрене, — ма кад то било, — онда је њему нова година, и онда он (осим претплате) прима и честитања и разне жеље.

Ми дакле желимо:

„Дармару:“ да у Србији не буде другога дармара, осим њега. Да му не прави конкуренцију.

„Страшном суду:“ да не буде претерано брз, страشان и строг судија, па да нас све и мање и веће грешнике, таки с почетка не оправди у пакао. Јер онда неће више имати коме да суди.

„Ћоси:“ да му скоро порасту бркови; јер би га иначе могли прозвати „Швабом,“ — и онда му не би била осигурана будућност у Србији.

„Домишљану:“ Да му свемогући бог да толико језгре, колико је у првим својим бројевима показао празнине и шуљине. (Онда би зацело био најбољи лист на свету.)

Да-л је од стида?

Ил га кида можда дух пакосне жучи
Који воли да се грешник дуже мучи!?
Ил га кида дух милости,
Дух разума, дух светлости,
Чији чујем јек:
„Зар не знате да је ово
Деветнајсти век?!“

Свршена ј' — ил није? — та вештина брза.
Ено још се тело у мукама трза!
Светина је нема, — срца јој се леде!
Та ни саме вране не могу да гледе, —
Само оно старо недоношче дете,
Она авет, коју ви правдом зовете,
У пакости или у лудилу своје
Радује се томе.

Ој слепа правдо, — дело ти проклето,
Ма да ти је име по сто пута свето!
Враћај се с' тога
Пута жалоснога!
Звер је мени свако, који крвцу лије,
— Ни у смртној казни благослова није

Ја на оном стубу, — на постољу нада,
Који у слепилу не видите сада,
На коме се везе наше

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Желимо још свима тима листовима.

1.) Да један другог не поједу; јер онда Јевропа не би имала коме да каже: на здравље!

2.) Желимо им, да прикупе, и по заслуги међу собом поделе све шаљиве абоненте, и тиме да унапред ократе руке оним другим многим шаљивим листовима, који се „годе да се роде.“

Стармали.

Чуђење пештански хемичара о изборном збору на цвети.

Стешњени сте и 'нако
У Тисином лону;
Осећате с' ко' да сте
У неком сифону.

Да сифонска приподоба
Буде сасвјам цела:
Ваша ј' рука и потребне
Прашкове донела.

Томић доп'о киселине
Социјалне моде,
А Сомборци донели
Бизарбонас соде.

Са богом темеље,
На ком стоји среће наше вечно јеванђеље,
На том стубу пише и тај закон свети:
„Што човеку не мо'ш дати,
Не смеш му узети!“

* * *

Ох тешко свету не научи л' видат',
Друкче ране своје, — већ ако ће зидат,
Будућност своју на сметишту тама,
Живот свој на смрти, — срећу на сузама,
Уздање своје на делима злима,
У сумпорном смраду пакленог дима:
На петардама
И на — вешалима!

З—Ј. Ј.

Ђурђев данак.

Каже се Ђурђев данак — ајдучки састанак, с тога нека добро пази сваки, да тога дана не држи састанке, да не би какав зао језик на њега апликовао народну ову пословицу. Директори чивутских новчаних завода, подузимачи грађења жељезница, порцијокројитељи, управљајући одбори каквих „Лендербанака“, касири и жупани, који су променили ваздух, те отишли или пошли у Америку и њима подобни чиновници, нека се ману састанака о Ђур-

Ми почесмо надежде.

У рабош уврштат':
„Сад ће красна експлозија
Партију распрштат'!“

А ви сте се одржали,
Задивили враге.
— Међер у вас још има
И животне снаге!

Зна и Лекса латински.

Ђока је латинац, то јест иде у латинску школу, и то у прву, дакле није чудо, што данас, наставши у новинама ове латинске речи: *Bella gerant alii* није могао да их разуме, већ је замолио својег оца, да му их растумачи. Али, пре него што му је отац одговорио, истаче се мала Лекса, његова сестрица, говорећи: Та то канда и ја разумем.

Ђока. Јест, твој нос! Ти разумеш латински! Мал' ти нисам што рекао.

Лекса. Де, де, реци ми само још једаред те речи.

Ђока. *Bella gerant alii.*

Лекса. Е па то значи: Белагеровали су Алију.

Ђеву-дне, јер онда се држе ајдучки састанци па би се могло изродити какво неспоразумење у извештајима новинарским.

О Ђурђеву-дну носи се свуда по српству литија (осим у Новом Саду, јер овде је седиште епископа и администратора митрополије.) Ту православан народ иде са свештенством на жита и пун побожности моли се богу за добар усев и сретну жетву. Као што рекох у Новом Саду не беше тога, а чудним неким случајем баш лицем на Ђурђев данак, који је ведар и топал био (с те стране не беше дакле сметње носењу литије) у вече се грдно наоблачи, удари грмљавина и пљусак, паде крупна туча на варош и на њиве у новосадском хатару. Чисто би човек рекао: расрдили смо бога, па нам је још исти дан послао израз праведнога гњева свога. За што литија није носена тај дан на душевну у! тежу и жељу народа нашега не знамо, ал' нам падоше на памет речи песникове:

Свештеници, ви чувари стада,
Које вам је поверио бог;
Зар не вид'те да се руши зграда
Опстанка нам нашег народног?
Стубови јој попуцаше јаки
Јер их квара источио црв;
Није доста само: паки, паки!
Спас'те стадо, то је пос'о прв!

Ако ћемо један по један обичај изостављати, који народ наш у православној вери утврђује, онда

П у с л и ц е.

Има право Бен Акиба, кад каже: „Све је то већ једном било.“ — У Београду поновило се нешто, што се може наћи и у светом писму. Неверни доктор Владан рече верноме аухимандриту Дучићу: Аште не возложу персти моји на рану твоју, не имјеју вјери.“

Кад год чујем реч „подпредседник“ увек помислим, да то мора бити човек здраво вешт, који уме и предњачити и подњачити. А са језикословно-апсурдног гледишта волео бих, да увек има два подпредседника, па онај старији да се зове надподпредседник.

Колико су данашњи социјални напредњаци одскочили (или утекли) и од самог пок. Светозара Марковића, види се и из овог: У 12. броју „Радника“ стоји „дође писмо Светозарево у ком вели, да Стева није за тај посао, да је Пашић бољи ауторитет и т. д. — ко би данашњим напредњацима смео поменути о каквом ауторитету!

До сада су моде долазиле из Француске. Е, милостом богу хвала, сад смо дочекали, да моде иду из Босне, па преко Француске чак у Тунис.

Ја ћу драговољно пристати на предлог г. Томића, да нар. странка свој програм мења сваке године (не знам је-ли мислио по једанпут, или по више пута), — чим г. Томић изради код мађ. владе, да и она свој програм према нама мења тако исто чисто.

„Нед-Л.“ упише се из петиних жила, да докаже, да са наименовањем администратора нема никакве и вреде — „de jure.“ Али Брудер ће ми ипак допустити, да је тамо још мање повреде: де не јуре.

Ће заиста временом срушити се зграда „опстанка нам нашег народног“. Па тешко ономе, ко буде крив томе! —

Свети Ђурађ је утукао крвожедну аждају, што је по причању народ зоставила. Свети Ђурађе, имамо ми и данас многу аждају, која народ наш убија; многи пороци и греси наши, због којих пропадамо, као Израил од себе самог, чекају на новог св. Ђурађа, који ће их уклонити из народа нашег. Многа зла и невоље — ко би их побројао у ово неколико редака, ту би требале честе и здраве придике да их чује народ са амвона! — киње наш народ и упропашћују га. „Стармали“ чини своје, нека чине и други, који су на то још више позвани. „Стармали“ их узима са смешне стране, а други нека их описују свету са страшне стране — па шат се буду кадгод искорениле!

Аб.

Tandem aliquando пристаје и „Нед. Л.“ да буде сабора; али да буде „сабор без ограда, па покрај уважења акта круне, да се пређе на дневни ред“. — Међер није куца ни досада лајала народа ради, не да му уштеди саборске трошкове, — него ради дебеле коже свога слатког и „најправославнијег“ патрона.

Ћира. Сад сам опет овако чуо, да г. Бонтуу у први мах није баш најбоље пошло у Београду. Забринуо се, од чега ће живети па је морао да даје сатове.

Спира. Из француског језика?

Ћира. Јесте, сатове из француског језика, а ланце из немачкога и мађарскога језика.

Ћира. Даклем Јов. Ристићу украли су и златан сахат.

Спира. Јеси ли чуо, ја сумњам да су њему украли сат, него ће пре бити, да је он сам бадио.

Ћира. А што би он то радио?

Спира. Можда човек не воли да буде у једној категорији са оним људима, који сад од неког времена са златним сатовима парадирају.

Ћира. Ето ти га на! Сад опет чујем да су похарали и шабачког владику Јеронија. Однели му 400 дуката.

Спира. Но то мора бити да су неки здраво лојални лопови, кад не чине штету другима, већ само људима, који су данашњој влади немили.

Ћира. Даклем Брудер Јаша нам даје сабор, — али да буде без ограда.

Спира. Ако под оградом мисли тарабу, — пристајемо. Јер ми ни сами не волемо ни тарабу, ни узтарабаре.

Ћира. Не мисли он тарабу, него да буде сабор без икакве ограда, као на каквој хортобађској пустари, да буде отворен свима вуцима и бауцима, кад год би им се проктело, да се туда прошетају и што оадру.

Спира. Аха! — Е онда запитај Брудера Јашу имали он још кога паметнијег код куће.

Д о з в о л а.

Овим се дозвољава свима четирима шаливим силама, које се штампају у Београду, почевши од дармара па чак до страшнога суда, да г. Бонтута могу слободно и без свакога зазора пецати, и то из ових разлога.

1.) Што то г. Бонтуту ништа не шкоди.

2.) Што је и г. Бонту своје делање у Београду почео са пецатењем, не питајући, хоће ли то коме шкодити, — пре или после.

Безобразно јавно мњење.

У Ш Т И П Ц И.

§. У Београду је за време ристићеве владе била забрањена једна књига, а сада ју је влада пустила у свет, дакле се књига повампирила, за то се ваљда и зове „вампир.“ Вредно би било, да и наша публика ту књигу набави, јер ће из ње дознати нешто ново, што до сад није знала, а то је, да песме Змаја Јовановића не вреде ништа. Не знамо шта та књига вреди, јер цена није назначена, но држимо, да сваки треба писцу да пошљемо по једну — штуптиклу, толико ће вредити, јер ће намирити код писца велику потребу.

— У рукама нам је куверт од писма са адресом: Br. 8/1881. Ured. rimokatol. župe Petrovaradina. Velečastnom uredu rimokatoličke župe u Kamenici. Službeno u poslu iztjerivanja nečistih duhova. Дакле се ова два пароха дописују у ствари истеривања начистих духова. Ако би ко био љубопитљив да дозна из ког је столећа ово писмо, нека само погледи још једанпут горе где стоји: Br. 8/1881, па ће видети, да је из свестног и пробуђењог из заблуде 19. века. Иначе ориџиналан куверат можемо свакоме показати; има на њему и званичан парохијални печат.

Сомборци се моле богу и за своје противнике.

У Уздину је забрањено солгабиров да се пуца из прангија при доласку Политову; но један се ковач досетио те ударао чекићем о наковањ. Само нека браћа Уздинци не буду наковањ по ком ће солгабиров-чекић ударати.

Излази у новинама јавна захвала дра. Полита солгабирову Стојановићу, што га је кроз цео срез имао доброту пратити, без сумње ради личне сигурности, и тако ма да су око кола топови пуцали, свет се узбунио, трчало се на коњима, викало се (живио!) и т. д., ипак се посланик неповредим врати својој кући.

Секира ме што не знам од кога је онај чланак у „Родољубу“, што онако решпектира нашу највишу школску власт, па бих га запитао: Ко сте?

Бечки листови јављају, да је на чешком универзитету у Прагу изабран за професора геологије Чех Крејчи и исмевају то. Но нека се осврну бечки листовина своје професоре, те нека нам кажу какве су народности Шкода, Рокитански Длохи, Духек, Черни, Алберт, и други њихови професори и капацитети, и да ли су они за исмејавање?

Дакле се и четврти шаљиви лист у Београду појавио — „Страшни суд“. Та већ и по она три држали смо, да већ мораскоро доћи—страшни суд, и крај овоме свету!

Леп изглед.

Кад год читам „Лист Недељни“
Нађем нешто што ме теши,
Хајд', погод'те шта ме теши,
И на што се брк мој смеши.

У језику Брудеровом
Свак' дан више погрешак,
Граматица све му гора,
А синтакса иста така.

Пође-л' тако још и даље,
Изглед нам се леп отвара,
Да ће Брудер српски сасвим
Забораваит' — nem sokāra.

Што ти је навика!

Господар Јова док је трпео, трпео. Али кад му већ додијало, он окрену дебелу крај, и таким озбиљним и строгим речима забрани жени својој Перси да се несме више картати, да је она увидела е ту нема више шале, већ да га мора послушати. И послушала га је. Али како је било Перси, можете помислити; горе него малом детету кад га одбијају од сисе. Кад дође оно извесно време, за картање, а она иде као шугава по кући, — све се обзире и врти, као да је виле голицају. Али шта ће! Дала је мужу поштену реч, да се неће картати, па хоће да одржи.

Кад ономад, паде јој нешто на ум, и замоли мужа да јој купи једну козу.

— А на што ти коза.

Перса се стиди да каже.

Господар Јова обећа, да ће јој купити козу, али да му искрено каже на што јој коза.

— Знаш, драги Јово, — исповеди му се г. Перса — волела би жеље ради бар кога да имам, у кући, коме могу казати: кеџ!

(Ово је била цела истина, само што се муж није звао Јова а жена није се звала Перса, него друкчије, а ми смо их тако крстили, да се забашури траг. Али свет је ђаво, па ће можда ипак нагодити.)

Мој критичар.

(По немачком.)

Мој критичар п'ује, грди,
Сваку моју мис'о.
А под своју критику
Није се потпис'о.

Могоа се и потписат',
Слатки брат;
Он би зато ипак ост'о
Непознат.

Лек од мамуза.

(Истинита балада са села.)

И у нашем селу малом
Сиротиња народ боли
И људи су, што но кажу,
Више боси него голи.

Кад се нема, баш се нема;
Нема ничег, — па ни суза;
Не мо'ш доћи до чизама,
А камо-ли до мамуза.

Жетва ситна, порез крупан,
— Све су але прогутале, —
И тек само, ради лека,
Остало је мало шале.

У то доба Мајшлов синак
Из Пеште се кући врати;
Свршио је нека права,
Па сад може ердегати.

На Мајшловом фиџирићу
Жинораста атилица,
Брчић шиљаст, а из главе
Поникла му перјаница.

Око врата свил'на поша,
На њој боје чисто дрече,
Ал та дрека не чује се,
Јер мамузе већма звече.

И да није село гладно,
И напредак празно слово
Тај хирошлук у селу нам
Још би можда доликов'о.

Ал Мајшелче ништ' не мари,
Он се само шором шеће,
Куд код скочи, куд год крочи,
Ту мамуза зазвекће.

Звекет дању, звекет ноћу,
Не престаје ни бар мало.
Сиротиња звекет слуша
Па јој већем додијало.

Није знао Мајшлов синак
Шта ће бити из тог свега;
А шта ј' било? — Ништа друго,
Већ звеканом прозваше га.

„Иде звекан!“ људи шапћу
Кад им уши ћуши звека.
„Где звекана! „Где звекана!“
Вичу деца из далека.

И девојке, враголице,
Кад у вече певат' стану,

Све се оре и разлежу
Нове песме о звекану.

Ал ономад, шта се деси!
О да чуда преголема!
Млади Мајшл шором шеће,
Ал мамуза — више нема.

* * *
То нит' хвали, нити куди
Неутрална моја муза, —
Само просто регистрира:
Како с' лечи од мамуза.

Ескулапијаде.

(Из бележака наших и туђих).

(Продужење.)

А. Добар дан! Читао сам да имате помаду од
које коса расте.

Апотек. помоћник. Имамо и можемо се по-
хвалити њоме.

А. А јесте ли ви баш сигурни, да ће мени
коса од тога нарасти?

Апот. пом. Нема сумње.

А. (Купи помаду. Мете је у џеп. Пође — али
као да се нешто сети, врати се натраг и запита):
Али, молим вас, кажите ми, зашто и госп. апотекар
не употребљава ту помаду? Та он је још много ће-
лавији него ја.

Апот. пом. (Повуче га на страну, па му по-
верљиво шапће на уво) — Знате, он баш неће да
му коса нарасте. То је његова шпекулација. Он хоће
да покаже свету, како је то гадно, кад је човек ћелав.

А. Аха! И ја сам помишљао да мора тако
што бити.

НН. Господине докторе, ево да вам платим што
сам ваш дужан, па више није нужно да ми долазите.

Доктор. Молим вас, а за што?

НН. Кад баш хоћете да знате, казаћу вам за
што. Знате, моја је кућа фина, — мени не треба
ординаран доктор.

Докт. А по чему ви судите да сам ја ординаран
доктор?

Н. Н. Па зар вам нису јуче, при конзилијуму
два доктора у очи казала, да сте ви ординаран?!

Докт. А, бога вам, којим су речима они то
казали?

Н. Н. Казили су: „ми не можемо ништа друго
наредити, — нека остане она медицина, коју је про-
писао г. ординаријус. А ви сте ћутали, нисте
смели да кажете, да ви нисте ординаријус.“

Што јесте, јесте — рече кир Марко — госпо-
дин С. је искусан доктор. Ето, брате, ја сам прошле
недеље добио шугу. Одем таки доктору С, и он ме
излечи за три дана. Али која вајда! Кад ми је послао
рачун, па сам му дати морао десет форината, — од
то доба се чешем, већма него пре.

(Продужиће се.)

Допуна новом речнику.

(Исправљеном у логичном смислу.)

Кулаш. — (Богаташ, који има много кула).
 Туцидид. — (Буњевац, који туче свога диду.)
 Контумација. — (Кад Маца добије конту.)
 Перјаник. — (Чивутин, који тргује са перјем.)
 Дероњс. — (Егзекутори).
 Стилизирање. — (Кад се аљина постави с тилом.)
 Гулаш. — (По некоји адвокат).

Из Госпођинаца.

Болесник није ни знао да је његова мати послала по доктора, зато се здраво зачудио, кад опази доктора код своје постеље.

Доктор. Но, tehát mi baja van magának?

Болесник. Нем туц мађарул.

Доктор. Енје, енје! Also was fehlt Ihnen?

Болесник. Нике тајч.

Доктор (почне прстима и пантомимичним знацима искати, да му болесник покаже језик).

Болесник. А шта ће вам, господине, мој језик, кад ви мој језик неразумете? **Лала.**

Бубнуотека.

Управа вароши Београда у другом додатку „Српски Новина“ (бр. 82) јавља о похари, која је „на опасан начин учињена“ г. Јов. Ристићу министру на расположењу. Између осталог украдено му је „до во цес. дуката, понајвише у сребру“ и т. д.

(„Стармали“ од своје стране моли п. т. господопа, да бар један од отих сребрних дуката пошаље нар. музеју на поклон, — јер те сорте новаца зацело нема ни београдски, нити икоји други музеј.)

Одговори уредништва.

К. М. М. Од ове послате приче једна је добра и ући ће. „Речник“ вам не иде од руке.

Андрији. За то биће времена и доцније.

Нове књиге.

Путовање по Новој Србији. Пише Сретен Л. П. Издање српске књижаре Браће М. Поповића у Новом Саду. Свеска седма. Цена 20 новч. или по динара. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду. 1881.

Др-а Милана Јовановића
НАРОДНИ ЛЕЧНИК

КЊИГА ШЕСТА

доноси ове популарно написане чланке:

1. Отрови у кући и ван куће. II.
2. Како се одојчад одвикну дојке.
3. Обичаји што нас гару и море.
4. За што су нам тула.

5. Темели човечија здравља. III. крв.
 6. За што нам гину деца? V.
 7. Дечије болести. IV,
 „Народни Лечник“ излази свака три месеца у књизи од 64 стране, а цена му је за све 4 књиге само 1 фор., поједина књига стоји 30 новч. Ко се са 1 фор. претплати на све четири књиге, шаљемо исте како која изађе о нашем трошку.

Прве четири књиге „Народног Лечника“ укоричене у тврде корице, могу се добити за 1 фор.

Штампарија А. Пајевића,
 Наклада „Народног Лечника.“

РЕД ПЛОВИДБЕ

путнипароб. по-
 Априла до чивући од 1.
 15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изузев петак) у $\frac{1}{2}$ 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком, недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881. УПРАВА

ОГЛАСИ

 КАСЕ

по најновијој американској

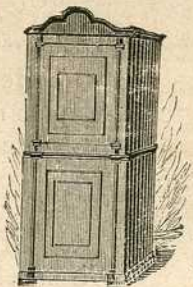
системи

сигурно од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

5—30